

ledes også spørgsmål af personlig art, når det efter forholdene må anses for naturligt, at der ydes råd og vejledning af socialkontoret.

Det bemærkes, at det er hensigten at udbyde rådgivningsvirksomhedens indhold nærmere i et cirkulære til loven, men at der intet vil være til hinder for i lovtæksten at præcisere, at også spørgsmål af mere personlig art er omfattet af bestemmelsen. Det kan ske ved i § 19, stk. 3, efter ordet „forsorgsmæssig“ at indsætte: „og personlig“.

Man mener derimod ikke, at det også bør pålægges de sociale myndigheder at yde vejledning med hensyn til spørgsmål af mere teknisk karakter, f. eks. almen juridisk rådgivning, allerede fordi socialkontorerne ikke er og næppe heller kan tænkes udbygget i en sådan grad, at de her vil være i stand til at yde en forsvarlig og fyldestgørende vejledning.

Ad spørgsmål 10.

Adgangen til for en person over 18 år at fastsætte særlig betaling til dækning af udgifter ved institutionsforsorg ved udfærdigelse af en betalingsresolution vil i første række være af betydning i tilfælde, hvor pågældende er inddraget under særforsorg eller børne- og ungdomsforsorg. Såfremt en sådan person er eller ved arv eller på anden måde måtte komme i besiddelse af økonomiske midler, bør han på samme måde som efter gældende ret bidrage til sin forsørgelse.

Ad spørgsmål 11.

Dette spørgsmål vil senere blive besvaret [se sp. 773].

Ad spørgsmål 12.

Der henvises til vedlagte bilag 1°.

Ad spørgsmål 13.

Der henvises til vedlagte bilag 2°.

Jul. Bomholt.

/ N. Engberg.